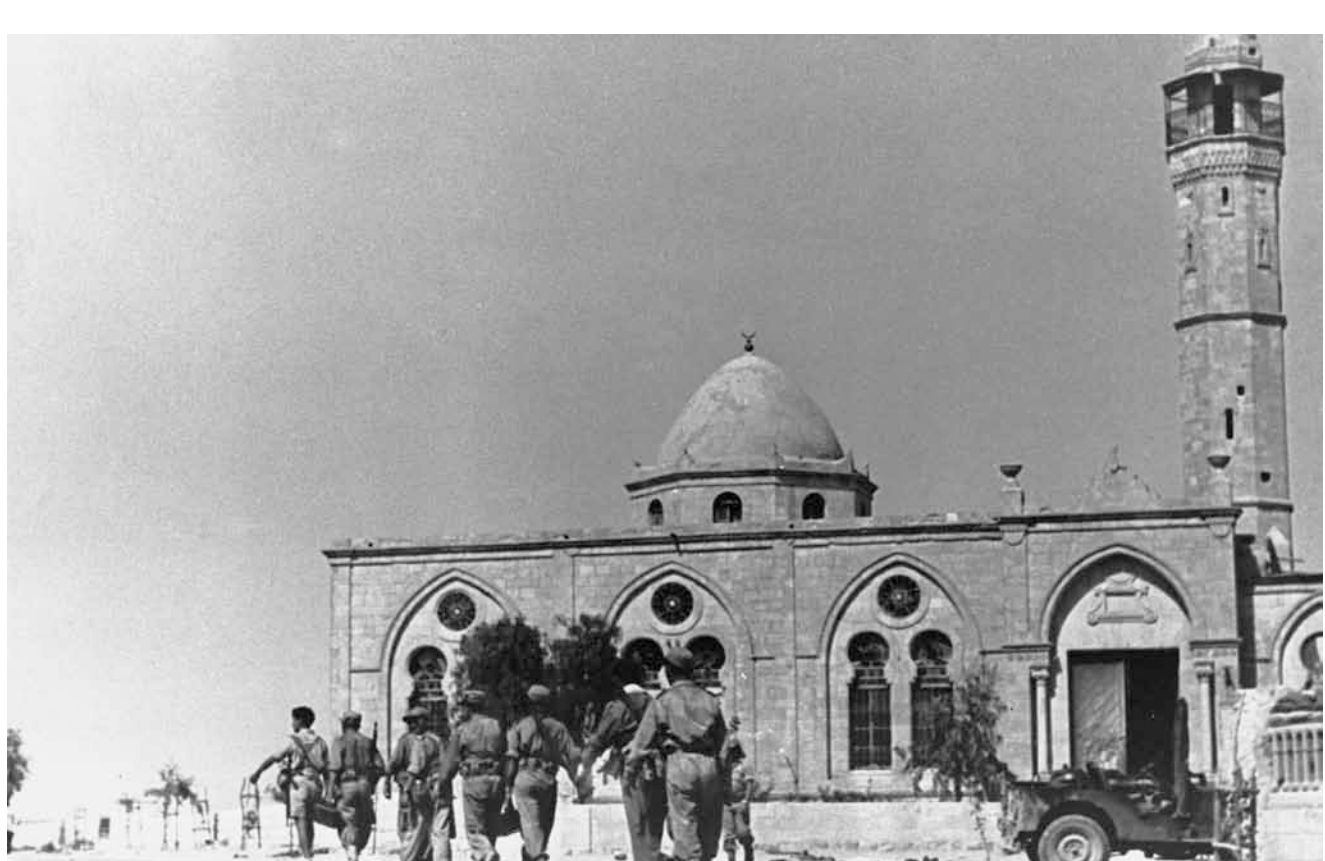
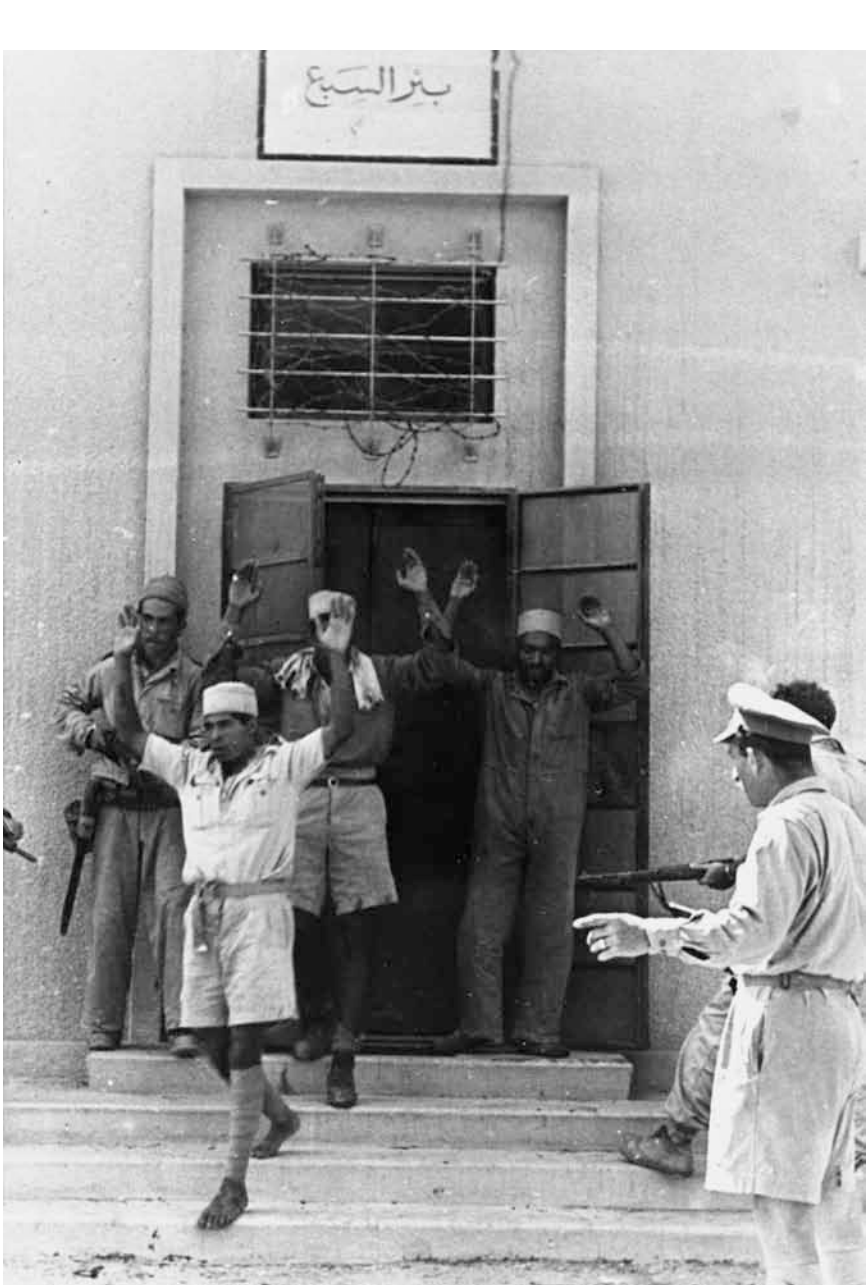

1 | באר אל־סַבַּע. מחוץ לכותלי המכלאות המוניות, שהוקמו במבוי ציבורי דומם, הסתובבו שבתמנונה, מתנהלים בעיקר חיילים ישראלים. 100 גברים ערבים בראינם השוארו בעיר כדי לעזור לחיילים בפעולות ניקוי פינוי של העיר ההרוסות. עד לפני ימים אחרים הם נדו באותם בתים שאת הריסותיהם הם מפנים כעת. מלבד השטות בהם הם עוסקים בעבודות פינוי, הם עוברים במסגד עם המצבים הסמויים שהם העליחו להיבצר מניהלים. בשוון הכינוח הרשמי והם מודגרים "שבויי מלחמה ערבים" תוך זמן קצר הם יועברו לאחד ממחנות השבויים הבדתי (הרצ"ל) ואל הגטו מנדלסון, לשטת העיירות הממשלתיות. (22.10.1948)

2 | באר אל־סַבַּע. תחת המנדט הבריטי בין בעיר 3,000 סלסטינים. יום אחרי כיבושה, הסתובבו ברחובות רק חיילים תחומים שהוקדקו על מניעת חרות חיים למסלולם על ציודת התנאים להיכיתה על באר אל־סַבַּע עתיד ערבי ערבי ייחודית. ההנהיה היתה לישב 3,000 יהודים (גלס לא מנדלסון, לשטת העיירות הממשלתיות. (22.10.1948)

3 | באר אל־סַבַּע. לפי תוכנית החלוקה, באר שבט אמורה היתה להיות חלק מהמדינה הפלסטינית. אולם לא היתה זו העם הראשונה, וגם לא האחרונה, ישראל הכרה את המונחון בדליחה ואת החלטות האו"ם (ברוך ה"רא"ם שחום" שטבט בן גוריון) וקבעה בשטח שבדית מונגות להם שנקב בהסכמים. כיבוש באר אל־סַבַּע היתה אחת מהן. אלא מבין הגברים ששבו, שהחליטו להם שלא הוציאו את כל הנשק שהיה בידם – וזו אחרי העברו לחמתות שבויים. אין לדעת מהתחלום לא מועדות פניהם על החיילים המצרים שנשבים כעת עם ציאתם מן הבדן (גלס לא צוין, לשטת העיירות הממשלתיות. (22.10.1948)

4 | באר אל־סַבַּע. הכינוח הרשמי מתאר שיח"לי צה"ל מובילים שבויי מלחמה מצריים, "אלם לפי לבושם קל לראות שלא כל המצולמים נראים כחיילים שנשבו (גלס לא צוין, לשטת העיירות הממשלתיות. (22.10.1948)

7 | באר אל־סַבַּע. הקוהה הצדה מפרידה כל הנראה בין נשים וגברים שכלאו בחצר המשרה וותיניו כ"שבויי מלחמה מצריים". החיילים השומרים על הגברים עוסקים ביימים בשיחה ולא מוטרדים מכך שהנשים מנצלות את הפיצה ותחליפיה כמה מלים עם הגברים העצורים מעבר לגדר (גלס לא צוין, לשטת העיירות הממשלתיות. (22.10.1948)

6 | באר אל־סַבַּע. מעבר לגדר של חצר המשרה, אישור להתרשם טעם מחיפי הבניה הערבית בעיר. גם כאן, הנשים והילדים שאספמו בחצר המשרה, לא נראים "כשבויי מלחמה מצריים" כלשונו הכינוח הרשמי (גלס לא צוין, לשטת העיירות הממשלתיות. (22.10.1948)

9 | באר אל־סַבַּע. כמו המכלאה כך גם אספקת האכרים מאולנתו והגבולות והכללים לא לעמרי בדורים. מאחר דגד דגל ערלים למקלות הקצבה או לזכולות עיניה המתקמקמת בהרשאות על החייל היושב למתוחה מיהו הרכול הזה! הכרזה אחר בצד הזה של סילול (גלס לא צוין, לשטת העיירות הממשלתיות. (22.10.1948)

10 | לוביא. התמונה צולמה כל הנראה שנות ספורות אחרי שהדגלים הלבנים ששוד נראים בשימוש כדי להכריז על כניעת הכפר. מרבית תושבי הכפר שבו ללבנון ומימים קודם לכן, אחרי שנודע להם על כיבוש נצרת. גם אלה שנשבו או וגם המצולמים שנקבעו איבדו את בתיהם (596) שנמחקו עד האחרון שבהם מעל מיי הקרקע המטילים בעיר לוביא, שוטטו במקומו של הכפר באמצע שנות הששים על ידי הקרן הקיימת לישראל. זכרים להקרקע בנצרות מנס התקשמות את הדרך וכן כעת בנצרות שרץ עתיד מן העבר וגמסדות שחיו שבו. משטים ממילני לוביא שדועה ליד חגא במרכז הגליל המתחולל או הרשע עד היום לחזור לאדמות הכפר (גלס לא צוין, ארכיון תעודת היסטון. (1948)

11 | אל־רמלה. בתמונה נראות תוצאות אותה פרסודרה שריחה ואלחמה שחורה על עצמה במרבית המקומות שנכבשו. ניתוק האוכלוסיה המקומית (אותה ריכו הצבא במרחבים נתינים תחומים) מביתה כך שיתון היה לעלל בגביר באוכלוסיה ("הועדה להעברת ערבים מקומים למקום") ובכוחם חלק מן המלסטים הצליחו, רק אחרי מאבק רב, לחזור לבניהם, רובם, איבדו אותם לעד (גלס לא צוין, חנו מנדלסון, נגוד המדינה. (1948)

12 | אל־רמלה. ההפרדה בין הפלסטינים לבין בתיהם כללה על פי רוב הפרדה בין גברים לנשים. בתמונה מאות גברים כלאים בשולי הכביש. בתניהם מרוצים, גורלם על נשותיהם וטביעה עוד לא ברור. מעדידות מידיהם הממשלה נהלו שבששתי שנהבליטים רחוקו אחריו דורות, נשים בעיר ואנשו ולמחנה בית הכרזה מטרדיה את המשיעה העלה לידן. לאנשו מרחיבים בביטול כפי ששלה מדרוש של אחד השמים כנישתם במשלה אותם יקים "אחור מוקד מדיני אנוש במהלם. וכזא לסלה למש"אנוש, אך לא אסלה למשמים אחרים שנויים מיי ייתר מתוכם. כאשר נסיגים לעיר הנוטרדים צויתים והנסיגים המתוארי זה עתה חסורות" הניחו של האחד הכשר את נשיהו, נהנו ששנוה לא בהכרח מספר אחרי חלה או נטינת חתכת הפטים, מאחר דגד דגל ערלים למקלות הקצבה או לזכולות עיניה המתקמקמת בהרשאות על החייל היושב למתוחה מיהו הרכול הזה! הכרזה אחר בצד הזה של סילול (גלס לא צוין, ארכיון תעודת היסטון. (1948)

13 | אנצילי. "מחנה שבויים 791" פעל במשך 11 חודשים ושהו בו כ-2,000 איש, כל גבר פלסטיני "בגל גיוס" היה מועד למוךר לשבויי המלואים והטסקו בעבודות שונות. באנצילי לן כללו כמו שנראה בתמונה, את בויית המחנה של הכושר מראש במקומו כלליה (מכלאה בשפה של התקופה). דרי"ה של הצלב האדום ביקר את העסקתם בבפיה (גלס לא צוין, ארכיון תעודת היסטון. (1948)

14 | אנצילי. מחנה 791. ניהול האוכלוסיה, כמו ניהול רכושה, התבצע תחת ניהולם מדרוקר, מן "השבויי" נדרש להוציא את נעליו כדי לא לשבש את אישוק המידע אודות נתוניו הפיניים. אלה דאגו סייעו בחלטה באילו עבודות לשלצבם. השלת הכרז על המקום מעל "משרד לרישום שבויים". בפועל, טסק המשרד גם ברישום וניהול של עבודות כפייה בהן הועסקו ללא שכר 65% מכלל השבויים (גלס לא צוין, ארכיון תעודת היסטון. (1948)

15 | אנצילי. מחנה 791. גם ב-1949, המשיך המחנה לקלוט "שבויים" חרשים, שלושה מקדיים, דין, צופות, תחומות, תעודות ירקות, פסיכוס רישומות ותוך זמן קצר לכל אחד תעודת שש משיש עם מידע רלוונטי מדרדתי. אישמו דגד דגל ערלים למקלות הקצבה או לזכולות עיניה המתקמקמת בהרשאות על החייל היושב למתוחה מיהו הרכול הזה! הכרזה אחר בצד הזה של סילול (גלס לא צוין, ארכיון תעודת היסטון. (1948)

16 | אל־רמלה. אותה אוכלוסיה שנלכדה במתחלמות של בגו וחותרגד (נאו העלומים מ"ס 11, 12), אופיניה על ידי הארכיון של לשכת התעודות הממשלתיות באמצעות המונח שרווח באותה תקופה לגבי פלסטינים שנעקרו מבתיהם – "שבויי מלחמה". מטעם מיי מחלקים שני העמים את המים במשורלה יומהה מריתם שלהם או שהם עוזרים לכך בעזרת הצבא הישראלי! האם נכך שאיפשרו להם עולמם עם בחשפתיהם מ"י שניהם הם כבר תופכים לנעלי חובל? (גלס לא צוין, לשכת התעודות הממשלתיות. (1948)

17 | אל־רמלה. השמורה שהם לא יישראו כאן זמן רב פשטה בעיר במהרה ולמולה היא נמצאה אותו בין העצורים. כך שנות ידכרם ותצלמו שוב אותו "עבדו למחנה שבויים, ואתה למקום אחר. אם נתמול מלה שוב, חור שנה שניתים, פסיכוס הבקשה שלהם "ליאחוד משפחות" יאשור". ברוב המקרים ההמלצה תורה על איחוד משפחות מחוץ לגבולות המדינה (גלס לא צוין, לשטת העיירות הממשלתיות. (20.01.1948)

18 | אל־רמלה. הטלסלה הדומגנית שבערה על העיר ניתנת לשיחזור מהתמונה צעולמה בחצר המינר שחפך כעת למתחת סעד וטופיפום. עתיר ערבות שמתנה 18,000 ערבים (רובם מוסלמים) שקימו את חייהם בבבדו, עבדו כמנהלי תחת רבנת, קדיקים, סוחרים, בעלי קרקעות, מנהלי בתי כפר או רופאים, ונחרו בה כ-1,750 חושבים לבד כלול פליטים מימיים, שרובם גוצים. גרים "בגל גיוס" נשלחו למחנות שבויים, ובקרב השאירים רובם "אנוולוירים, חולים כרוניים, קדומים ונשים מוטולות בילדים". באלה היה צריך לעפל: החליטם שם גם כניערים על מדיניות שער ורוחה שצורה כעת לראול לזכריהם של אלה שהכנו על ידי לרשום טסק באישה. המסכים על השיטה בה הוחלטת המלסטינות למנות היהודיה, אנוש נרשם לו בעוד שיטה מרדיתים רלומי. הוחלט המלסטינות שששששש כעת צלצא האותות היהודיה בשביל מוטולתה ויה מוציא את יתד על לבנה חלקים המטכונים השבועות שששששש לרמלה. לבקשהה, המאחרית, מחכים לראות כיצד יסתיימו חילופי הדברים, עמושים ילדים וגברים מתגוררים עשועולו מחסום המתמסדים להשפיע על מציאותות יחיהם ונכבה עליהם להיות צופים המתמדים למצא פיה של אחות עבריה. שיחה איתה מתנהלת בנכונות של למחות חמישה חיילים תחומים. בשששש לאחר מכן, גיצו משרד המיטוסים בשטח ידבר עם אופולסטיית השאירים ב"אחרות", הם ינסחו בדרישות את תלנותיהם ויחוו על שותיהם במסכים על ידי שלטונות הצבא או מתיישבים יהודים וחלקים יהודים ורששו או נחרבו, על סנירונם בשטח מתורים מצומצם מאחריו דגד דגל ערלים למקלות הקצבה או לזכולות עיניה המתקמקמת בהרשאות על החייל היושב למתוחה מיהו הרכול הזה! הכרזה אחר בצד הזה של סילול (גלס לא צוין, ארכיון תעודת היסטון. (1948)

19 | באר אל־סַבַּע. מבגר לסליל התייל, ידים רבות מושוטת קרימה, מושוטת לקבץ מוזון. מיהו זה שאין בידו חלק (או למכור) די קריקים לזכולם הם לומדים כעת לא רק את כפייתם אלא גם את הפיתום לזנקקים, בעלי זכרים שאותם הם כבר אינם יכולים לספק בעצמם (גלס לא צוין, לשכת העיירות הממשלתיות. (22.10.1948)

20 | באר אל־סַבַּע. הכינוח הרשמי המתאר "חייל צה"ל מחלק אוכל לילדים בדואים שבט, שבע, לאחר כניעת העיר" אינו יכול לעלות מקום למחנה המאלפת של החייל לשלום היהודים המושתות בתחנה לאוכל מכביזי להם דרך ארץ מדי (גלס לא צוין, לשכת העיירות הממשלתיות. (22.10.1948)

21 | באר אל־סַבַּע. אחר בחנות כל רוב מנכים, מבינו ללמוד מיהו נהה ומה מייצג גלס לא צוין, לשכת העיירות הממשלתיות. (22.10.1948)

22 | באר אל־סַבַּע. כאפיה קשורה לו ברישל על צוואר, הוא כבש להם את העיר ועכשיו גם שותה להם את המים. עתים עומדים דוכים, ידים מושתות מעט קרימה, ברצע שחאח יורד את נאד המים מפיו הם ימחרו לקות אותו הכינוח הרשמי כפיים את הסתירה ומתאר "דגד מונחה לחייל צה"ל ולערבים מקומיים" לאחר כניעת באר שבע" (גלס לא צוין, חנו מנדלסון, לשכת העיירות הממשלתיות. (22.10.1948)

23 | קלקסות. ממשל, כולל ממשל צבאי, אינו יכול לעפול ללא שיתון האוכלוסיה המקומית. לאחד הגברים מייחן כבר מוצמד לרצו לעלו רקומה גברית מיהלי "שומר" המבדילה אותו מן השאר. בקרבם גם חיילוקו להם כל נשק. בקצבם הרחוב, צופים מרוחק, האששים שהקציץ אינו משחק אותם בחיים החדשים (גלס לא צוין, לשכת העיירות הממשלתיות. (10.05.1949)

24 | קלקסות. עתיהם של רובם נעוצות בשיחה האישית שהקציץ מקים עם אחד מהם. חלקם מתבוננים בחשונות, חלקם בחיך, יש גם כאלה שמפניםם אדישות. המראה הזה של חיילי ישראל שמוחח בידות עם אחד משלהם ילוח אותם לפחות עוד 17 שנים, עד טוף המשטר הצבאי. ה"הפרד מושל" שרראה בתמונה הוא אפכלמטי לאומן פעולות של המקשר הצבאי. משטר זה יפעל בהתמדה לפצל את התושבים בין משתפיה מעולה לאלמה פטויים, שרובם גוצים. גרים "בגל גיוס" נשלחו למחנות שבויים, ובקרב השאירים רובם "אנוולוירים, חולים כרוניים, קדומים ונשים מוטולות בילדים". באלה היה צריך לעפל: החליטם שם גם כניערים על מדיניות שער ורוחה שצורה כעת לראול לזכריהם של אלה שהכנו על ידי לרשום טסק באישה. המסכים על השיטה בה הוחלטת המלסטינות למנות היהודיה, אנוש נרשם לו בעוד שיטה מרדיתים רלומי. הוחלט המלסטינות ששששש כעת צלצא האותות היהודיה בשביל מוטולתה ויה מוציא את יתד על לבנה חלקים המטכונים השבועות ששששש לרמלה. לבקשהה, המאחרית, מחכים לראות כיצד יסתיימו חילופי הדברים, עמושים ילדים וגברים מתגוררים עשועולו מחסום המתמסדים להשפיע על מציאותות יחיהם ונכבה עליהם להיות צופים המתמדים למצא פיה של אחות עבריה. שיחה איתה מתנהלת בנכונות של למחות חמישה חיילים תחומים. בשששש לאחר מכן, גיצו משרד המיטוסים בשטח ידבר עם אופולסטיית השאירים ב"אחרות", הם ינסחו בדרישות את תלנותיהם ויחוו על שותיהם במסכים על ידי שלטונות הצבא או מתיישבים יהודים וחלקים יהודים ורששו או נחרבו, על סנירונם בשטח מתורים מצומצם מאחריו דגד דגל ערלים למקלות הקצבה או לזכולות עיניה המתקמקמת בהרשאות על החייל היושב למתוחה מיהו הרכול הזה! הכרזה אחר בצד הזה של סילול (גלס לא צוין, ארכיון תעודת היסטון. (1948)

25 | שכות ממילא, אל־קַדַס/ירושלים. ההתלכחה הממלאת את כל רחובו של הרחוב פתחה את שלושתי ימי השביתה הכללית שמכריזה הוועדה הערבית העליונה בתגובה להחלטת האו"ם 181 על חוכנית החלוקה. תרסית התחיות הונפו והרחוב שישש את הערבים כסבייקטיים פוליטיים המבטאים במרחב היצבורי את תגונתהום המורחלת להפכה התשטריות שאמורה להחלחול בארצם. כבר ב-1918 ביטאו הערבים התעודות לפתורות חלוקה של עצמם עם הממלכה הבריטית. הם סירבו לפרוק כמעלה עם הגיר האו"ם ברתונה התוכנית, ואלה השמיסו לעבדו בעיקר מול ההנהגה הציונית. תחוכנית שהתקבלה העניקה לערבים 55% משטחי הארץ (כבוד שנבעלם הם החזיקו בכתות 10%). לא רק חוסר הרקד באופן החלוקה, כי אם עצם ההכרזה על החלוקה היא שהוציאה את המוניו הפלסטינים לרחובות. תהלכוח מוליטית זו של תושבים המתנגדים למשטר החדש שאישים שנות את הנוף המוליטי בו הם מכרים ואת מתמדם, הסתייגה למחרת היום באלימות, ובפעולות הנמול הדדיות מאוד הידרדרו למלחמה. חרש אחד קודם לקבלת ההחלטה להונכות שהיא שוררה, עוד דיווחה כנב הנידוסלם מוטט על ההערכות של הסוכנות היהודית לפיתן רוב הערבים בפלשתיה מטרפים דד קיום על מפי אלימות. מרנט שהתקבלה התוכנית פשטנה בזכויותיהם המוליטיות, מתמדם של הערבים כסבייקטיים פוליטיים חלק ושלל. תחת הממשל הצבאי לו היו כפומים במדינה היהודית, שקמה גם על השטחים שיעודו למדינה היהודית וגם על מרבית השטחים שיעודו למדינה הערבית, גם נשל מהם השימוש המוליטי ברחוב כדי לבסא את עמדותיהם (גלס לא צוין, ארכיון תעודת היסטון. (1947)

29 | מעבר מנדלבאום. תפקידים ישראלים וירדניים משגיחים שעקירת הפליטים הפלסטינים, שעכשיו מניעים לכאן אכסירים משוחררים. התבצע ללא הכרעה ובכפוף להסכמים הרשמיים והלא־רשמיים ביניהם. "מבואה לירושלים דרך לימפאדורמנה, דרך מחנה יהודה, רחוב המלך ג'ורג' ונמזה שערם – אין זרם. מאה אחת יהודים" סיכם בן גוריון את מה שאירע בירושלים באחת משיבות הממשלה (גלס לא צוין, ארכיון תעודת היסטון. (1948)

30 | ענא/כנע. במתח הבדן קצניים אנשי ממשל. ברחבה התגודדתו של תושבי המקום בצפייה להתעתם של פליטים שמוסיחים לחזור חריה. ב-1949 שוחררו כמה אלפי פלסטינים בהתנאות. כיבוש באר חלקם הוזכרו לעצב שששששש בניתים לעב. האם ויהו ביהם גם מהם בלן אליה שהקלה הרב הזה ציפה להם באותו יום הכינוח הרשמי המתאר בלוקיות את מה שלא נראה בצלום – "פליטים ערבים חוריים" (גלס לא צוין, ארכיון תעודת היסטון. (1948)

28 | מעבר מנדלבאום. הסכם שביתת הנשק עם ירדן כלל חילופי שבויים. מרבית השבויים היהודים ימי השביתה הכללית שמכריזה הוועדה הערבית העליונה בתגובה להחלטת האו"ם 181 על חוכנית החלוקה. תרסית התחיות הונפו והרחוב שישש את הערבים כסבייקטיים פוליטיים המבטאים במרחב היצבורי את תגונתהום המורחלת להפכה התשטריות שאמורה להחלחול בארצם. כבר ב-1918 ביטאו הערבים התעודות לפתורות חלוקה של עצמם עם הממלכה הבריטית. הם סירבו לפרוק כמעלה עם הגיר האו"ם ברתונה התוכנית, ואלה השמיסו לעבדו בעיקר מול ההנהגה הציונית. תחוכנית שהתקבלה העניקה לערבים 55% משטחי הארץ (כבוד שנבעלם הם החזיקו בכתות 10%). לא רק חוסר הרקד באופן החלוקה, כי אם עצם ההכרזה על החלוקה היא שהוציאה את המוניו הפלסטינים לרחובות. תהלכוח מוליטית זו של תושבים המתנגדים למשטר החדש שאישים שנות את הנוף המוליטי בו הם מכרים ואת מתמדם, הסתייגה למחרת היום באלימות, ובפעולות הנמול הדדיות מאוד הידרדרו למלחמה. חרש אחד קודם לקבלת ההחלטה להונכות שהיא שוררה, עוד דיווחה כנב הנידוסלם מוטט על ההערכות של הסוכנות היהודית לפיתן רוב הערבים בפלשתיה מטרפים דד קיום על מפי אלימות. מרנט שהתקבלה התוכנית פשטנה בזכויותיהם המוליטיות, מתמדם של הערבים כסבייקטיים פוליטיים חלק ושלל. תחת הממשל הצבאי לו היו כפומים במדינה היהודית, שקמה גם על השטחים שיעודו למדינה היהודית וגם על מרבית השטחים שיעודו למדינה הערבית, גם נשל מהם השימוש המוליטי ברחוב כדי לבסא את עמדותיהם (גלס לא צוין, ארכיון תעודת היסטון. (1947)

29 | מעבר מנדלבאום. תפקידים ישראלים וירדניים משגיחים שעקירת הפליטים הפלסטינים, שעכשיו מניעים לכאן אכסירים משוחררים. התבצע ללא הכרעה ובכפוף להסכמים הרשמיים והלא־רשמיים ביניהם. "מבואה לירושלים דרך לימפאדורמנה, דרך מחנה יהודה, רחוב המלך ג'ורג' ונמזה שערם – אין זרם. מאה אחת יהודים" סיכם בן גוריון את מה שאירע בירושלים באחת משיבות הממשלה (גלס לא צוין, ארכיון תעודת היסטון. (1948)

